

magni, numerosi, multiflori. Bracteae nullae. Pedicelli tomentosο - incani, seu pilis brevissimis densissimis undique tecti. Calyx tubulosus, gracilis, sulcatus, resinoso-punctatus, pilis denūs, brevibus, perrectis, undique velutinus, dentibus ciliatis, acutis, inaequalibus, fauce villis albis conniventibus clausa. Corolla calyce duplo longior, purpurea, basi alba, extus villosissima. Stamina exserta.

M. Pulegium cum nulla reliquarum Mentharum Britanniae confundi potest, neque variationibus notatu dignis est obnoxia. Culta valde luxuriat, ac erigitur: subinde corollae sunt albae. Sunt autem species externae soler-tissime ab illa discernendae, hirsutie calycum diversa, tum aliis quoque notis. Conveniunt enim in pube vel tomento pedicellorum brevi, molli, adpresso, quo neglecto quoque foliatione angustiore habituque diverso semper atque definite ab quavis alia specie Britannica dignoscuntur. Confirmatur hoc dis- crimine obseratio mea frequentissime repetita, quam maximi sunt momenti illae partes in distingendis et exprimendis speciebus totius generis.

Lectum in Societate Linnaeana,
5. Martii 1799.

II.

Dissertatio de genere Arum,

Autore

E. P. Ventenat,

Academiae scientiarum et artium seu nationalis Instituti socii, cert.

Aroideae plantae fructificatione gaudent propria, qua primo intuitu ab omnibus aliis plantis discernuntur. Constat autem haec amenti specie, quam Linnaeus *spadix* vocavit, tota superficie, vel parte tantum, floribus tecto sessilibus, nunc nudis, partibus generationis separatis, aut conjunctis, nunc perianthio partito instructis, herniaphroditis. *Spadix* hic subinde nullus est, plerumque involvit membranā, quae *spatha* audit. Linnaeus Aroideas inter *Palmas* et *Calamarias* collocaverat, Adansonius inter *Ranunculos* et *Pini*, B. Jussieus inter *Palmas* ac *Gramina*, et A. L. Jussieus inter *Naiades* ac *Typhas*, Lamark inter *Juncos* et *Naiades*. Authores isti quamquam differint

serint de loco, quem Aroideae in serie vegetabilium obtinere debeant, iuxtrahinc huic ordini naturali genera quaedam ab illo aliena, ut *Piper*, *Ceratophyllum*, *Menyanthes*, quibus embryo est dicotyledon, aut *Zosteras*, *Potamogeta*, *Ruppia*, quorum embrio perisperno desitutus est, *Acorum* quoque, cui stamina perigyna habuit B. Jussieus, et cui fructus trilocularis secundum *Linnacum* et *Gärtnerum*, nihilominus omnes censuere, *Arum* ad hunc ordinem pertinere, cui ideo complures *Aroidarum* nomen imposuere.

Tournefortius involucrum spathaceum spadicis *Ari*, seu *spatham* pro *corollâ* habens, hoc genus tertiae classi systematis sui adnumeraverat, *Herbis flore monopetalō irregulari*. Genus hoc, magnum numerum specierum comprehendens, ut facilis et lucidus fieret, secundum formam foliorum spathacea que in tria diviserat, *Arum*, *Dracunculum*, et *Arisarum*. Sed hi characteres vilioris momenti, ad summum in distinguendis speciebus sunt adhibendi; ideoque Linnaeus sine haesitatione genera *Dracunculi* et *Arisari* *Aro* coniunxit. Botanicus suecus, ad normam, quam instituit; et quam secutus est in construendis generibus, a fructificatione characteres petens, quibus *Ari* genus luculentis certeque definire posset, *Arum maculatum* diligenter examinavit, et ex characteribus fructificationis huius genus suum constituit, atque adumbravit, ceteris speciebus eosdem esse characteres eandemque conformatioinem conjecturans. Ad hodiernum usque diem in eodem remansimus errore, quia descriptio eius sine ulteriore examine recepta fuit, quanquam plures sint species, quarum fructificatio ab illa genericâ magis discrepet, quam *Callae*, quod genus tamen omnes Botanici distinctissimum ab *Aro* censuere. Tales sunt *Arum esculentum*, *sagittaefolium*, *ovatum*, *seguinum*, *arboreum*, *auritum* Linn., *helleborifolium* Jacq. et *bicolor* Ait. Omnes haec species toto coelo ab *Aro* differunt, cum situ et structura antherarum, tum forma et directione glandularum, tum stigmatibus umbilicatis glabrisque, tum forte quoque polline, qui ex particulis conglutinatis constat. Eas species ab *Aro* secernendas existimavi, atque ex iis novisque quibusdam novum genus construendum, quod *Caladium* vocavi. *)

CALADIUM.

CHAR. GEN. Spatha ventricosa, basi convoluta. Spadix apice omnino staminifer, quandoque mucronatus, mucrone nudo: medio glandulosus, basi tectus germinibus. Antherae sessiles, in spiram dense dispositae, peltatae, sub pelta ad ambitum multiloculares seu pluries sulcatae, sulcis pollen

X x 3

con-

*) *Caladium* est nomen, quo Rumphius *Arum esculentum* designavit.

concatenatum emittentibus. Glandulae multiplici serie adnatae spadici, inaequales, oblongae, angulofae, obtusae, ad ambitum sulcatae. Germina numerosa sessilia, subrotunda, depressa. Styli o. Stigmata umbilicata, visco humo rereferta.

Inter eas species, quarum fructificatio huic novo generi convenit, est *Caladium bicolor*, seu *Arum bicolor*, Hort. Kew. botanicis hucusque parum cogita. Aiton primus solusque erat author, qui de hac planta locutus fit, nec aliud nobis tradidit, quam characterem specificum. Copia mihi facta est hanc plantam examinandi penes Collegam nostrum Celsium, ideoque utile duxi, descriptionem absolutam eius confidere atque iconem cum omnibus partibus fructificationis adunbrare, quibus novum hoc genus nititur.

Caladium bicolor, foliis peltatis, sagittatis, disco coloratis, spatha erecta, basi subglobosa, medio coarctata, apice ovato-acuminata. Hort. Cels. pl. 30.

Arum bicolor. Aiton Hort. Kew.

Plantae huius patria adhuc Botanicis ignota est, quamvis pluribus annis abhinc iam Maderae, in Kewiano Horto, penes Celsium, atque in Horto botanico Parisino culta fuerit. Inquisitiones meae me docuere, eam Brasiliæ indigenam esse. Commerson a. 1767. in Rio-Janeiro legit, atque specimina eius in praestantissimo Museo Historiae Nat. asserta mihi adnotationem sequentem obtulerunt, quam integrum hic transcribendam duxi.

ARUM foliis in medio rubentibus (eadem rubedine ac in *Amarantho psittaco*). E Brasiliâ, ubi colitur in hortis ob amoenitatem colorum. Hoc exemplar legebatur apud Capucinos urbis S. Scbaſtiuni sive Rio-Janeiro. Commerson Julio 1767.

Fornosa haec species, praecipue foliis spectabilis, disco rubro kermesino (cramoisii) pictis, margine intense viridibus, herbacea est atque perennis. Hyematur in caldario: floret initio aestatis, et facilius furculis numerosis, seu stolonibus, a radice actis, multiplicatur.

Radix carnosæ, conica, fibris praedita, sapore urente.

Folia radicalia, petiolata, sagittata, undulata, apice acuta, angulis baseos plerumque obtusis, immo rotundatis, rarius acutis, venosa, atque subtus nervo protuberante, ramoso, atque lobum utrumque in duas partes aequales dividente, disco rubro kermesino picta, ambitu intense viridia, 8 uncias longa, $4\frac{1}{2}$ lata.

Petoli canaliculati ad basin, membrana venosa alati, qua basin scapi, atque collum radicis amplectuntur, cylindrici superne, recti, disco folii affixi, striati, crassitie calami scriptorii, 11 uncias paris. alti.

Scapi

Scapi plerumque solitarii, subinde 2, 3, successice fere explicantes, basi vaginati, recti, cylindrici, intearae virides, petiolis altiores atque crassiores aliquantulum.

Flores numerosi, monoici, incompleti, spadice spatha excepto inserti.

Spatha solitaria, integra, recta, foliis altior, globosa, inferne coriacia, atque viridis, marginibus fere contegentibus, superne aperta, membranacea, veno- reticulata, lactea.

Spadix spathâ brevior, simplex, rectus, cylindricus, inferne vividissimo rubro tinctus colore, medio attenuatus, superne clavatus, pallide roseus.

FLORES MASCULI.

Antherae superiorem partem spadicis perfecte obtengunt, in spiram dispositae, ante fructificationem dense confertae, in actu ipso laxiores, prismatice, in ambitu duodecim locu' amentis five sulcis circumdatae, pollen emittentibus, disco rhomboïdali terminatae, punctis nitentibus conspero, atque margine crenato. Pollen constat particulis adglutinatis, et albidi.

FLORES FEMINEL.

Ovaria multa, densa, spadicem inferne obtengentia, orbicularia, primo de pressa, inde concava, dilute violacea. Styli nulli. Stigmata simplicia, umbiliciformia, visco succo referta, colore ovarii vividiora.

Glandulae spatium inter antheras atque ovaria replent, in quinque, sex, lineas dispositae, totae spadici adpressiae, oblongae, obtusae, crassae, subinde angulosae, $\frac{3}{4}$ lineae longae; superioribus five illis, quae in parte attenuata spadicis positae sunt, brevioribus.

Fructum observandi nulla nobis occasio fuit, sed verosimile est, ovaria in totidem baccas abire, mono-aut polypermaz.

Character genericus *Ari*, secretis quoque speciebus *Caladii*, reformatio nis eget. Nam in quibusdam speciebus glandulae aristatae supra infraque stamina positae sunt, in aliis superne tantum, in aliis infra, in aliis, filamentis similes, spadicis superiorem partem totam obtengunt, ut v. g. in *Aro myriciforo* L. cui nomen ab myrcis, foetore spadicis allectis, avidius in fundum floris penetrantibus, sed spe carnis putrescentis frustratis, in vanum fugam omnibus modis molientibus, ac morte correptis eo in loco, in quo victimum sperabant, nam filamenta reflexa faucem spathae claudunt, vetantque regressum.

Antherae quoque in *Aris* diversae. Seffiles et quadrilobae, lobis apice in cupulam excavatis, in *Aro maculato*, inque varietate eius, *Aro vulgaris*: bilobae,

lobae, lobis subrotundis in specie novâ, quam proxime describere in mente est. Quaternae columnulae tereti impositae sunt, confertissimaeque in *A. draconculo*, filamento simplici inhacrent in *A. arifaro*: in *Aro pentaphyllo* tandem polyadelphae dici possunt, nam spadix medius corpusculis brevibus cylindricis compresus est, quibus singulis ad duodecim antherae insident, subrotundae, atque unico sulco percurrentes.

Extant duae species Ari inter ipsas, quas Linnaeus in Sp. Pl. recentuit, quarum characteres specifici non sat accurate nec definite conscripti sunt, A. nempe *colocasia*, et A. *esculentum*. Primum hac phrasí designatum est: *Arum acaule, foliis peltatis, ovatis, integerrimis, REPANDIS, basi emarginatis*; alterum: *A. foliis peltatis; ovatis, integerrimis, basi emarginatis*; itaque omissis distinctio in verbis *foliis repandis*, et *foliis integerrimis* nititur. Errori, in quem lapsus est Professor Upsaliensis, attribuendae sunt illae hallucinationes Botanicorum praestantiorum, qui duas istas species in unam coniunixerunt, quod vivas examinare iis non licuit. Verum, ubi eas examinandi et observandi copia est, facilime discrimina earum extra ambiguitatem omnem ponuntur: in *Aro colocasia* enim folia, crassa firmaque, ut in *Nymphaea*, lobis posticis rotundatis gaudent, spathaque cylindrica in acumen elongata, foliis est longior: in *A. esculento* vero folia tenuia, lobique postici acuti sunt, spathaque ovata acuta, foliis brevior est. Addere potero, in *Aro esculento* spadicem superne obtecum esse antheris similibus illis *Caladii bicoloris*, cum in *A. colocasia*, five culcasia, stamina in medio spadice posita sint, apice nudo. Ceterum haec duae species non solea foliis sagittatis gaudent. Alias vidi in herbariis iisdem foliis, ut in Herbario Jussieui, cuius icon extat in *Hort. Malabarico* Vol. XI. Tab. 22, ubi nomine Wéli illa designata est, et praesertim notabilis spadice mucronato.

Attente examinavi glandulas in *Caladio bicolore* inter ovaria et antheras collocatas, atque existimo, me quaestioni responsum invenisse, primum a Linnaeo propositae, quid sunt cirrhi illi sub filamentis commemorati? postea a Jus sieuo, quis in *Aro cirrhorum* usus?

Ante explicationem perfectam spadicis *Caladii bicoloris* glandulae, mediam illius obtegentes partem, tam arcte confertae sunt, ut praesentia earum minus animadvertisse possit. Spadice sese extendente, glandulae inferiores paululum separari incipiunt: et in actu ipso foecundationis, cum pollen e loculis antherarum erumpit, atque ad rhombos ascendit, glandulae omnes divercuntur. Glandula hoc temporis puncto si abscedatur, tunc in circumferentia eosdem sulcos vel loculos ostendet, ac antherae; sed his sulcis nullum emittentibus pollen, nonne conclusioni locus est, glandulas illas stamina esse imper-

imperfecta aut castrata? Botanicis hanc propositionem luce meridiana clarior rem reddere possum specimen pulcherrimo *Caladii bicoloris*, quod Celsus, incrementi scientiae cupidior, quam circa rem suam attentus, mihi benevolentissime concessit, ut dicta mea demonstrare possum.

Species congeneres CALADII.

1. Acaulia.

1. *C. helleborifolium*, foliis pedatis, foliolis lanceolatis. Jacq. Ic. 613.
2. *C. sagittae folium*, foliis sagittatis, triangulis, angulis divaricatis, acutis. Jacq. hort. t. 157.
3. *C. eculentum*, foliis peltatis, hastatis, concoloribus. *)
4. *C. bicolor*, foliis peltatis, sagittatis, disco coloratis. Vent. Hort. Cels. pl. 30.

2. Caulescentia.

5. *C. ovatum*, foliis ovato-oblongis, spathâ ovatâ, acuminatâ, scabrà.

III.

D i f f e r t a t i o

fistens

Observationes botanicas de discrimine generico Betulae et Alni.

Auctore

Guilielmo Hartmann,
Stutgardiano.

P r a e f a t i o.

Tota fere ars medica, uti nemo peritus inficias ibit, observationibus, tanquam principali fundamento innititur; nec ullus unquam bonus erit medicus, qui bene observare nesciat. Ars observandi vero, cuicunque denum obiecto applicanda, eadem requiritur; et quicunque una in re observatorem bonum

*) Huius nullam bonam iconem nosco.

ZOBODAT - www.zobodat.at

Zoologisch-Botanische Datenbank/Zoological-Botanical Database

Digitale Literatur/Digital Literature

Zeitschrift/Journal: [Archiv für die Botanik](#)

Jahr/Year: 1801

Band/Volume: [2](#)

Autor(en)/Author(s): Ventenant E. P.

Artikel/Article: [Diffractio de genere Arum 346-351](#)